

A Prelátus 2010. januári levele

Jézus születése az új év kezdetekor új kihívást tár elénk: megmutatni Krisztust az embereknek, hangszóróként visszhangozni az Egyház tanítását - írja a Prelátus első 2010-es levelében.

2010.01.20.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Az elmúlt néhány nap folyamán az Egyház arra hívott minket, hogy újra

meg újra járjuk végig a Betlehembe vezető utat, hogy imádjuk Jézust és hálát adjunk neki. A karácsonyi idő első hetében minden Jézus körül forgott. Az események többi szereplője – mindenekelőtt Szűz Mária és Szent József – a háttérben marad, mivel az első számú főszereplő az Úr, az Atya örök Fia – Világosság a Világosságtól, valóságos Isten a valóságos Istentől –, aki igazi emberré lett értünk és a mi üdvösségünkért. Most az új esztendő kezdetén figyelmünk a karácsony többi szereplője, elsősorban Szűz Mária, valamint mellette és tőle elválaszthatatlanul, Szent József felé fordul.

Ma, Szűz Mária istenanyaságának ünnepén a lelkünket csodálat és öröm tölti el, amint e megszólítással köszöntjük őt: istenanyaságából fakad valamennyi kegyelem, amellyel a mindenható Isten felékesítette őt, akit öröktől fogva

kiválasztott, hogy Fiának Anyja legyen az emberi természet rendje szerint. ***Ezért fogantatott szeplőtlenül, ezért kegyelemmel teljes, mindenkor szűz, aki testestől-lelkestől felvétetett az égbe, akit az egész teremtés királynőjévé koronáztak, aki szentek és angyalok fölött ül trónján. Nála csak Isten nagyobb.***

[1] Mindez Isten akarata, ezt tanítja az Egyház és ezt hisszük mi, keresztények. ***Ennek kapcsán nem eshetünk túlzásba*** – folytatja Szent Josemaría. – ***Soha nem tudunk eléggé elmélyülni ebben a kimondhatatlan titokban; sohasem leszünk képesek eléggé megköszönni Szentséges Anyánknak, hogy ennyire közelivé tette kapcsolatunkat a Legszentebb Szentháromsággal.***[2]

A mai ünnep nagyszerű alkalom arra, hogy új lendületet vegyen a Szűzanyához fűződő gyermeki

kapcsolatunk, és hogy megköszönjük neki anyai gondoskodását. Mária mindig Jézushoz vezet minket, mint ahogy a csillag vezette a napkeleti bölcseket Betlehembe, hogy hódoljanak az újszülött Messiás előtt. És hol találtak rá? Szent Máté nagyon egyszerűen így írja le: *bementek a házba, és meglátták a gyermeket anyjával, Máriával. Leborultak és hódoltak neki, majd elővették kincseiket s ajándékot adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát.*[3]

Igyekszünk közelebb lenni Máriához, hogy teljesen Istenhez tartozzunk? Őszintén ismételjük az Atyánk szavait: ***Isten Anyja és a mi Anyánk?***

A karácsonyi idő ma kezdődő második felének középpontjában továbbra is Jézus áll, ez az időszak azonban már az Úr megtestesülésének és születésének következményeit tárja elénk. Különböző módokon arra emlékeztet

minket, hogy Isten felvette a természetünket, hogy minden férfi és nő Isten fiává, illetve lányává válhasson. Ez az *örömhír*, amelyet az angyalok hirdettek a pásztoroknak, amely *az egész népnek* szólt.[4]

Nemcsak Izrael házának szólt, hanem az egész emberiségnek, amelyet Isten egybe akar gyűjteni az Egyházban, amely Krisztus titokzatos Teste. Izajás próféta ezt már sok évszázaddal korábban

megjövendölte, amikor így írt: *Kelj föl, ragyogj föl, mert elérkezett világosságod, és az Úr dicsősége felragyogott fölötted! Mert még sötétség borítja a földet, és homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az Úr, és dicsősége megnyilvánul rajtad. Népek jönnek világosságodhoz, és királyok a benned támadt fényességhez. Hordozd körül tekintetedet és lásd: mind egybegyűlnek és idejönnek hozzád. Fiaid messze távolból érkeznek, s a lányaidat ölükben hozzák. Ennek*

*láttára földerülsz, szíved dobog az
örömtől és kitágul. Mert feléd áramlik
a tengerek gazdagsága, és ide özönlik
a nemzetek kincse. Tevék áradata
borít majd el, Midián és Efa
dromedárjai. Mind Sábából jönnek;
aranyat és tömjént hoznak és az Úr
dicsőségét zengik.[5]*

E jövendölés beteljesedett, „amikor a
messzi országból érkező három
királyt egy csillag vezette, hogy
megtalálják az ég és föld Királyát és
hódoljanak előtte. A csillag
engedelmissége arra hív minket,
hogy utánozzuk, és mi magunk is –
lehetőségeinkhez mérten – e minden
férfit és nőt Krisztushoz hívó
kegyelem szolgálai legyünk” – írja
Nagy Szent Leó.[6]

Vízkereszt az egész emberiség
ünnepéről beszél, mivel
egyértelművé teszi, hogy minden nép
és nemzet meghívást kapott rá, hogy
Isten Népehez tartozzon, és ettől

elválaszthatatlan az, hogy felelősségtudatra ébreszti a keresztényeket, akikre akar számítani az Úr abban, hogy a föld minden határáig terjesszék az örömhírt. Ahogy Szent Leó pápa írta: „e buzgalomtól vezérelve igyekeznetek kell egymás hasznára lenni, hogy a világosság fiaiként ragyogjatok (vö. *Ef* 5,8) Isten országában, amelybe csak tiszta hittel és jócselekedetekkel juthatunk be.”[7]

Kétezer év telt el azóta, hogy ez a misztérium Krisztusban kinyilatkoztatást nyert és megvalósult, de még mindig nem teljesedett be teljesen[8] – fogalmazott a római Pápa. Az Egyház küldetése tovább tart az idők végezetéig, mivel minden történelmi kort, minden országot, minden új nemzedéket el kell vezetni Krisztushoz. Urunk megjelenésének jelenete mindig időszerű. E kép

láltán XVI. Benedek felteszi a kérdést: **milyen értelemben még mindig a népek világossága, *lumen gentium* Krisztus, ma is? Hol tart a népek egyetemes útja Isten felé – ha lehet így fogalmazni? Előre vagy visszafelé halad? És kik ma a három királyok? A mai világra gondolva hogyan kell értelmeznünk e titokzatos evangéliumi alakokat?**[9]

E kérdések megválaszolása minden kereszténynek feladata. Minden Isten kegyelmétől függ, ugyanakkor minden attól függ, hogy mennyire felelnek meg e kegyelemnek Krisztus követői, akiknek tovább kell művelniük, művelnünk azt a barázdát, amelyet az Úr megnyitott és amelyet elmélyítettek a hívek Őt követő nemzedékei, az apostoloktól és az első asszonyoktól kezdve a mai hívekig. Nem tölt el örömmel benneteket, ha arra gondoltok, hogy személyes gyengeségeink ellenére az

Úr mindannyiunkra számít, hogy a föld minden határáig hirdessük az Evangéliumot?

Manapság sürgető szükség van rá – különösen bizonyos területeken –, hogy hirdessük Krisztus tanítását. Mindenekelőtt a kormányok tagjaira, a tudósokra és kutatókra, a közvéleményt formálókra stb. gondolok. De mindannyiunknak figyelniünk kell Isten hangjára és követniünk kell azt. Ezért alázatosan, kitartóan és bizalommal kell kérniünk Istent, hogy nyissa meg az emberek értelmét és szívét az Ő világossága előtt. Oly sokan vannak, akiknek szükségük van rá, hogy így szólhassanak: *láttuk csillagát napkeleten s eljöttünk, hogy bemutassuk neki hódolatunkat.*^[10] És így is tesznek majd, ha mi, akik hiszünk Krisztusban, őszinte barátsággal közelítünk feléjük, amelyet áthat a szeretet és a megértés, az emberi melegség,

amelyet megerősít az imádság és az áldozat, valamint a hála a jóért, amelyet tesznek.

A három királyok válaszában lenyűgöző – mondja XVI. Benedek –, **hogy leborultak egy az édesanyja karjai közt nyugvó egyszerű csecsemő előtt; nem egy királyi palotában, hanem épp ellenkezőleg, egy betlehemi kunyhó szegénységében (vö. *Mt 2,11*). Hogy volt ez lehetséges? Mi győzte meg a királyokat arról, hogy az a Gyermek a „zsidók királya” és a népek királya? Kétség sem férhet hozzá, hogy a csillag győzte meg őket, amelyet elindulásukkor láttak és amely pontosan a felett a hely felett állt meg, ahol a Gyermek volt (vö. *Mt 2,9*). De még ez a csillag sem lett volna elég, ha a királyok belül nem lettek volna nyitottak az igazságra. Heródes királlyal szemben, akit a hatalom és a gazdagság iránti vágya tartott**

gúzsba kötve, a három királyok elindultak keresőútjuk célja felé, és amikor megtalálták azt, bár művelt emberek voltak, úgy tettek, mint a betlehemi pásztorok: felismerték a jelet és hódoltak a Gyermek előtt, és a magukkal vitt drága és jelképes ajándékokkal járultak elé.[11]

Ne felejtsük el, az Úr minden embert felszólít arra, hogy találkozzon vele, hogy szent legyen. Nemcsak a tudós és hatalmas napkeleti királyokat hívja meg. Már őelőttük ugyan nem csillagot, hanem egyik angyalát küldte a betlehemi pásztorokhoz (vö. Lk2,9). De akár gazdagok, akár szegények, akár bölcsek, akár kevésbé okosak, ébren kell tartaniuk szívükben azt az alázatos készséget, hogy hallgassanak Isten szavára.[12]

Ez a feladat vár minden keresztényre, aki meg akar felelni a hivatásának: megmutatni Krisztust másoknak, az Egyház tanítása hangszórójának lenni – először a példa, majd a megfelelő szavak révén –, különösen a közvéleményt legjobban foglalkoztató témák terén, mint az emberi élet iránti tisztelet az élet minden szakaszában, a kötelesség azt biztosítani, hogy a polgári törvények támogassák és védjék a Teremtő által létrehozott, egy férfi és egy nő felbonthatatlan házasságán alapuló és az életre nyitott család igazi természetét, a jog arra, hogy a szülők olyan oktatási modellt választhassanak gyermekeiknek, amely megfelel lelki és erkölcsi ideáljaiknak stb.

Ne gondoljátok azonban, hogy ez az erőfeszítés csak azokra vár, akik e területeken dolgoznak vagy azokra közvetlen befolyással bírnak. Amint korábban említettem az Atyánk egy

gondolatát segítségül hívva, számolni mindig eggyel kezdünk, majd hozzáadunk egyet és még egyet és így tovább... Minden egyes ember személyes apostolkodása nagyon eredményes abban a környezetben, ahol mindennapi élete zajlik. Ezért lelkiismeret-vizsgálatunkban alaposan át kell gondolnunk, hogyan segítettünk a lelkeknek közelebb kerülni Istenhez: mennyi imádságot, mennyi áldozatot, hány órányi jól végzett munkát ajánlottunk fel, hány párbeszédet folytattunk – személyesen vagy írásban, kihasználva minden rendelkezésünkre álló eszközt – a barátainkkal, rokonainkkal, munkatársainkkal, ismerőseinkkel. A személyes lelkivezetésben is beszélnünk kell e szent aggodalmunkról, hogy segítséget és bátorítást nyerjünk az apostolkodásban, amely minden keresztény ember kötelessége.

Néhány nappal Vízkereszt után
ünnepeljük Urunk
megkeresztelkedését. Ha a Messiás
megmutatkozása a bölcsek előtt
„előre meghirdette” Isten egyetemes
üdvözítő tervét, a Jordán folyóban
történt keresztséggel e terv
beteljesedése megkezdődik. Az
Egyházatyák szavaival élve „az
Üdvözítő keresztségének
misztériuma révén minden forrás
vizét megszentelte”.^[13] Jézus
megkeresztelkedésének pillanatától
kezdve a keresztvíz – amely a
megszentelődés eszközévé és jelévé
vált – a legszentebb Szentháromság
segítségül hívásának ereje révén
hatalommal bír minden bűn
megbocsátására.

A Vízkereszt sokoldalú misztérium. A
liturgia Jézusnak nemcsak a három
királyok előtti vagy Jordánban
történő megkeresztelkedése során
történő megjelenését eleveníti fel,
hanem azt is, amikor a galileai

Kánában megmutatkozott és a vizet borrá változtatta. Idén az évközi második vasárnap evangéliumi szakaszában Jézus Édesanyja különleges figyelmet kap.[14] Azáltal, hogy közbenjár az emberekért, Mária bizonyos mértékig arra „kötelezi” Jézust, hogy hozza előbbre messiási megnyilvánulásának „óráját”, ezáltal növelve az első tanítványok hitét. Forduljunk mindannyian hozzá, hogy az elénk, keresztények elé tornyosuló apostoli kihívások – csodálatos kihívások! – láttán szítsa fel a mi hitünket is.

Hallgassunk csak Szent Josemaría tanácsára: ***Ha hitünk gyenge, forduljunk Máriához. A kánai menyegzőn tett csoda folytán, amelyet Krisztus Anyjának könyörgésére vitt végbe, tanítványai hittek benne(Jn2, 11). Szűzanyánk mindig közbenjár érdekünkben a Fiánál, hogy meghallgatást nyerjünk nála, és***

hogy oly módon nyilatkozzon meg számunkra, hogy megvallhassuk: Te vagy az Isten Fia.

– Add meg nekem, ó, Jézusom, ezt a hitet, amelyre valóban vágyom!

Anyám és Úrnőm, legszentebb Szűz Mária, add, hogy higgyek! [15]

Néhány nap múlva újra megünnepeljük Szent Josemaría születésnapját. Emberileg szólva természetes, hogy igyekszünk neki ajándékkal kedveskedni. És mi lehetne jobb „ajándék”, mint az, hogy növelni akarjuk apostoli buzgalmunkat, konkrét cselekedetekkel, amelyek tanúbizonyságot tesznek a lelkek üdvössége iránti buzgó vágyunkról, amelyet Jézus oltott a szívünkbe? Később, január közepén kezdődik a keresztények egységeért végzett hagyományos imanyolcad, amely új alkalmat kínál rá, hogy arra kérjük a Szentlelket, hogy Szentatyánk, XVI.

Benedek és vele együtt minden keresztény hívő ökumenikus törekvései meghozzák a kívánt gyümölcsöt.

Istennek hála, a Pápát szenteste érő incidens nem járt komoly következményekkel. A hit szemszögéből nézve azonban ez a Gondviselés felhívása arra, hogy még kitartóbban és erősebben imádkozzunk a Pápáért.

Még mindig nagyon sok szándékom van. A most kezdődő évben az imádság és a szándékok egységében legyünk mind egyek, hogy az Úr – szentséges Édesanyja közbenjárására – megadjon mindent, amit kérünk tőle.

Néhány nappal ezelőtt több oknál fogva Svájcba látogattam. Mint mindig, valamennyien velem voltatok utamon. Alkalmam nyílt imádkozni Einsiedelnben, azon a Mária-kegyhelyen, ahol Szent

Josemaría és szeretett don Álvaro nk
sokszor járt. A Szűzanya lába elé
helyeztem életeteket, hogy valóban
akarjuk és képesek legyünk az
életünket Opus Deivé alakítani és
állandó őszinteséggel Istennek
ajánlani.

Szívem minden szeretetével
megáldalak benneteket:

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2010. január 1.

[1] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*,
276

[2] *Ugyanott*

[3] *Mt 2,11*

[4] *Lk 2,10*

[5] *Iz 60,1-6*

[6] NAGY SZENT LEÓ: *Szentbeszéd*
Vízkeresztről 3., 5(PL 4, 244)

[7] *Ugyanott*

[8] XVI. BENEDEK: *Szentbeszéd*
Urunk megjelenésének ünnepén,
2007. január 6.

[9] *Ugyanott* [10] *Mt* 2,2

[11] XVI. BENEDEK: *Szentbeszéd*
Urunk megjelenésének ünnepén,
2007. január 6.

[12] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que*
pasa, 33

[13] TORINÓI SZENT MAXIM:
Szentbeszéd 13A, 3 (CCL 23, 46)

[14] Vö. RÓMAI MISEKÖNYV: Évközi
2. vasárnap (C), Evangélium (*Jn*
2,1-11)

[15] SZENT JOSEMARÍA: *Rózsafüzér*,
a világosság második titkához fűzött
elmélkedés

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2010-januari-
levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2010-januari-levele/) (2026.03.11.)